

Az
ÜVEGVÁR

Jeannette
Walls

Mont Blanc
válogatás

Jeannette Walls szüleivel nőtt fel, akiknek ötleteik és makacs meg nem egyezésük átok és megváltás volt egyben. Rex és Rose Mary Wallsnak négy gyermeke volt. A kezdetekkor nomádok módjára éltek, ide-oda költözve a délnyugati sivatagi városokban, kempingezve a hegyekben. Rex egy karizmatikus, briliáns férfi volt, aki józanul gyorsan ráértett gyermekei képzeletére, és fizikát, földrajzot tanított nekik, valamint mindent, ami egy félelemtől mentes élethez kell. Rose Mary, aki festett és írt, azt mondta, hogy ő izgalomfüggő. De sosem szabadult az aggodalomtól, hogy megfelelő életet biztosítson gyermekeinek. Ennek ellenére a művészet iránti szenvedélye mindig felülírta anyai kötelességeit.

Később, amikor kifogytak a pénzből, és megfakult a vándorló élet romantikájáról kialakult kép, a Walls családnak vissza kellett térnie a lehangoló, nyugat-virginiai bányászvárosba. Rex Walls elkezdett inni. Ellopta a félretett pénzt, és napokra eltűnt. Ahogy a család élete egyre jobban szétesett, Jeannette-nek és testvéreinek meg kellett tanulniuk megvédeni magukat, valamint támogatni egymást a szülők árulásai közepette. És végül, amikor az akaratok és minden forrásuk is megvolt, el tudták hagyni otthonukat.

Jeannette Walls két évtizeden át titkolta gyökereit. Most azonban elmeséli igaz történetét, amelyből a Paramount hamarosan filmet is készít.

Jeannette Walls Phoenixben született, a Barnard Főiskolán végzett, amely a Columbia Egyetem része. Az NBC csatorna hírportáljának rendszeres közreműködőjeként most New Yorkban és Long Islanden él, férjével, az író John Taylорral. Ő Az Ezüst Csillag című kötet szerzője is.

Tudjon meg többet a könyvről:

www.facebook.com/JeannetteWalls

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Jeannette Walls nem rejtegeti a sebeit. Őszintén mesél fájdalomról, nélkülözésről, összetartásról és megbocsátásról.”

Goodreads

„Hajléktalannak lenni egy nagy kaland – ahogyan Jeannette édesanyja mondaná. Ebben a különleges memoárban az író nő meglepő rajongással idézi vissza nomád életüket. Szülei gyengeségeinek elemzése helyett arról ír, hogyan formálódtak szerető, kalandos családdá a sok nehézség ellenére is.”

Amazon

„Egy csodálatos, fájdalmas történet. Walls a The New York Timesnak megjegyzi: elérte azt, ami a legtöbb író álma; azaz olyan könyvet írt, amelyet ő maga is szívesen elolvasna.”

Publishers Weekly

„A könyv olvasmányos és izgalmas. Egy döbbenetes családi történet, melyben a gyerek Jeannette-nek minden oka meglett volna a keserűségre. Ehelyett képes volt egy olyan világot felépíteni magának, melyben minden gond és nehézség szertefoszlott a rendíthetetlen szeretet csodájától.”

Entertainment Weekly

„A memoárok napjaink modern tündérmeséi. Az írónak hatalmas kihívás ez, szembenézni az emlékekkel, mindent megérteni, és újra átélni. Az olvasókat lenyűgözi majd a Walls gyerekek rugalmassága és intelligenciája.”

The New York Times

Az
ÜVEGVÁR

Jeannette
Walls

— részlet —

1.

A TAXIBAN ÜLVE AZON tűnődtem, vajon nem vagyok-e túlöltözve a partira. Aztán kinéztem a kocsi ablakán, és megláttam anyámat. Kukában turkált. Kora este volt, nem sokkal sötétedés után. Harsány, metsző márciusi szél fújta a csatornafedelekből gomolygó párát, az emberek kabátjuk gallérját felhajtván, sietős lépetekkel haladtak a járdán. Dugóban rekedtem kétsaroknyira a parti helyszínétől.

Anyám tizenöt lépésnyi távolságra állt tőlem. Felismerhetetlen rongyokat kötözött felsőtestére a csípős tavaszi hideg ellen; a szemetesben turkált. Fekete-fehér terrier keverék kutyája a lábánál játszott. Anya mozdulatai, gesztusai ismerősek voltak... Ahogy a fejét oldalra hajtotta, és előrebiggyesztette alsó ajkát; amikor a kukából előtúrt, netán értékes tárgyakat vizsgálta; ahogy a szeme gyerekes örömmel kerekedett el, amikor neki tetsző valami akadt a kezébe. Hosszú, koszos-kócos, gubancos hajába ősz tincsek vegyültek, szeme mélyen beesett, de még így is arra az anyára emlékeztetett, aki gyerekkoromban volt; aki sziklaszéleken kuporgott, állt a szélben, a sivatagban festegetett, és Shakespeare-szövegeket olvasott fel. Arca még markáns volt, erős, de a bőre száraz és vöröses a szabadban töltött sok-sok nyártól, téltől. Az emberek, akik elhaladtak mellette, valószínűleg ugyanolyannak látták, mint New York City ezernyi hasonló hajléktalanját.

Akkor már hónapok óta nem láttam anyát. Felnézett, és engem elfogott a rémület, hogy észrevettem, felismert, és mindjárt a neven szólít, mire valaki, aki szintén a partira tart, mint én, megláthat minket együtt, és anyám bemutatkozik neki, és akkor kiderül a titkom.

Lejebb csúsztam a taxi ülésén, és arra kértem a sofőrt, hogy forduljon vissza, és vigyen haza a Park Avenue-ra.

A taxi megállt a ház előtt, a portás kinyitotta nekem az ajtót, a liftes fiú felvitt a lakásunk emeletére. A férjem sokáig dolgozott, mint minden este, még nem ért haza. A lakásban csend volt, csak lépteim kopogtak a fényes fapadlón. Még nem tértem magamhoz a találkozástól. Attól, hogy olyan váratlanul megláttam anyámat; a látványtól, hogy olyan önfeledten turkált mások szemetében. Vivaldit hallgattam, mert reméltem, hogy a zene lecsillapít.

Körülnéztem a helyiségben. Néztem a századfordulón készült szép bronz-ezüst vázákat, a bolhapiacokon összevásárolt kopott bőrkötéses könyvek gerincét. György-korabeli térképek voltak. Mindegyiket én kereteztem.

Perzsaszőnyegek... Puha kárpitú bőr karosszék, amibe szerettem belesüppedni esténként. Otthont igyekeztem teremteni magamnak itt; olyan helyé próbáltam alakítani a lakást, ahol olyan ember élhet, akivé válni akarok. Ám sosem tudtam igazán élvezni a lakást, mert mindig szorongatott az aggodalom, hogy anya és apa valahol az utcán, csatornarácson kuporogva húzza meg magát.

Aggódtam értük, de nehezteltem is rájuk, és szégyelltem magamat, hogy igazgyöngy nyakéket viselek, és a Park Avenue-n lakom, miközben a szüleim fő elfoglaltsága az, hogy ennivalót találjanak maguknak és meleg helyeket, ahol meghúzhatják magukat a hidegben.

Mit tehettem volna? Számtalanszor próbáltam nekik segíteni, de apa folyton bizonygatta, hogy tényleg nincsen szükségük semmire, anya pedig mindig valami lényegtelen dolgot kért: parfümszóró fiolát vagy fitnessbérletet. Azt mondták, hogy úgy akarnak élni, ahogy nekik tetszik.

Miután lebújtam a taxiban, hogy anyám ne vegyen észre, gyűlöltem magamat. Gyűlöltem a régiségeimet, a ruháimat, a lakásomat. Muszáj volt tennem valamit, ezért felhívtam anyám egy barátját, és üzenetet hagytam neki. Így szoktunk érintkezni egymással. Mindig beletelt néhány napba, hogy anyám jelentkezzen, de amikor végre sikerült beszélnünk, a hangja vidám volt, és könnyed, mint mindig; mintha előző nap együtt ebédeltünk volna. Azt mondtam, hogy szeretnék találkozni vele, és kértem, hogy jöjjön el a lakásomra, de ő inkább étterembe akart menni. Nagyon szeretett

étterembe járni, ezért megállapodtunk, hogy kedvenc kínai éttermében ebédelünk.

Anya már az egyik boxban ült, és az étlapot tanulmányozta, amikor megérkeztem. Nagyon igyekezett rendbe szedni magát. Bő, szürke pulóvert viselt, ami viszonylag tiszta volt, csak néhány világosabb folt látszott rajta. Lábán fekete férficipő. Az arcát megmosta, de a nyaka és a halántéka sötét volt a koztól.

Amint észrevett, lelkesen integetett nekem.

– Ó, itt az én kicsikém! – kiáltott fel.

Arcon csókoltam. Már az összes szőjaszósos, narancsos kacsasült-dresszings és csípős mustáros tasakot a táskájába söpörte az asztalról. Aztán a kis fatálnyi ropogtatnivaló következett.

– Egy kis harapnivaló későbbre – magyarázta.

Leadtuk a rendelést. Anya „tenger gyümölcsei” tálat kért.

– Tudod, hogy mennyire szeretem a tenger gyümölcseit!

Aztán Picassóról kezdett beszélni. Megnézte a Picasso retrospektív kiállítást, és úgy ítélte meg, hogy nagyon túlértékelik a festészetét. Szerinte a kubista művei semmit nem érnek. A vörös korszaka után nem alkotott érdemlegesen.

– Aggódom miattad – szólaltam meg. – Kérlek, mondd meg, miben segíthetek neked!

Mosolya lehervadt.

– Miből gondolod, hogy segítségre lenne szükségem?

– Nem vagyok gazdag, de van pénzem. Mondd meg, mire van szükséged!

Egy pillanatig elgondolkodott.

– Hát, egy elektrolízises arckezelés jól jönne.

– Na de komolyan...

– Komolyan mondom. Ha egy nő jól néz ki, akkor mindjárt jól érzi magát.

– Ugyan, anya! – Éreztem, hogy a vállam izmai megfeszülnek, ahogy az ilyen beszélgetéseink során mindig. – Úgy értem, mire lenne szükséged, ami segíthetne, hogy változtass az életeden... hogy jobb legyen?

– Segíteni akarsz, hogy változtassak az életemen? – kérdezett vissza anyám. – Jól vagyok. Neked kell segítség. Össze van zavarodva az értékrended.

– Anya, pár napja láttalak, a szemétben turkáltál az East Village-en.

– Hát, az emberek ebben az országban nagyon pazarlóak. Én csak újrahasznosítom a kidobott dolgokat. – Evett egy falatot a tengeri herkentyűkből. – Miért nem jöttél oda? Köszönhetnél volna vagy ilyesmi.

– Nagyon szégyelltem, anya. Inkább lebújtam, nehogy megláss. Anya vádlón rám mutatott az evőpálcikával.

– Látod? Erről van szó. Pontosan erről beszéltem. Túl könnyen zavarba jössz. Apád és én olyanok vagyunk, amilyenek vagyunk. Fogadd el!

– És mit mondjak a barátaimnak, ha a szüleimről kérdeznek?

– Mondd meg nekik az igazat. Ilyen egyszerű.

II.

SIVATAG

2.

LÁNGBAN ÉGTEM.

Ez az egyik legkorábbi emlékem. Hároméves voltam, lakóköcsiparkban laktunk, városszélen, valahol Arizona állam déli részén. A város nevére nem emlékszem. Széken álltam a tűzhely előtt, rózsaszín ruhában, amit a nagymamám vett nekem. A rózsaszín volt a kedvenc színem. A ruha bő szoknyarésze úgy állt, mint a balett-szoknya, és szerettem a tükör előtt forogni benne. Közben arra gondoltam, hogy olyan vagyok, mint egy igazi balerina. Ám ekkor abban a ruhában éppen hot dogot főztem. Néztem, ahogy a virslik megdagadnak és pörögnek a lobogón forró vízben. A késő délelőtti napfény pászmákban szűrődött be a lakókocsi kis konyhájának ablakán.

Hallottam, hogy anyám a szomszéd helyiségben énekelve dolgozik egyik festményén. Fekete kutyánk, Juju engem figyelt. Villára szúrtam az egyik hot dog virslit, aztán előrehajoltam, és a kutyát kínáltam meg vele. A virsli forró volt, ezért Juju csak vonakodva nyalogatta, de amikor felegyenesedtem, és újra megkavartam a virsliket, jobb oldalamon olyan meleget éreztem, hogy az fájt. Odafordultam, hogy megnézzem, mi az, és azt láttam, hogy a ruhám lángol. Megdermedtem a félelemtől; néztem, csak néztem, hogy sárga-fehér lángok húznak szaggatott barna vonalat szoknyám rózsaszín anyagán, és ez a lángvonal a hasam felé tart. Aztán a lángok felcsaptak, elérték az arcomat.

Sikítottam. Égett szagot éreztem, és szörnyű pattogást hallottam. A tűz belekapott a hajamba, szempillámba. Juju nyüszített, ugatott. Megint felsikoltottam. Anya berohant a konyhába.

– Anya, segíts! – üvöltöttem.

Még mindig a széken álltam, és úgy próbáltam eloltani a lángokat, hogy a kavargató villával csapkodtam össze-vissza.

Anya kirohant, aztán visszajött egy katonai takaróval, ami a hadseregnek felesleges volt, de én nagyon utáltam, mert nagyon szúrós volt. Anyám rámdobta a takarót, elfojtotta a lángokat. Apa elvitte az autót, bement a városba, ezért anya felkapott engem meg az öcsémet, Briant, és a szomszéd lakókocsijához rohant velünk. Az ott lakó nő éppen a mosott ruhát teregette. Csíptetőket voltak a szájában. Anya furcsán nyugodt hangon elmondta, mi történt, és megkérte a nőt, hogy vigyen be minket a kórházba. A nő rögtön ledobta a mosott ruhát a földre, kiköpte a csíptetőket, és szó nélkül rohant velünk a kocsijához.

Amikor a kórházba értünk, a nővérek hordágyra tettek. Hangos, aggódó suttogással beszéltek, miközben fényes ollókkal levagdosták rólam szép rózsaszín ruhám maradványait. Aztán felemeltek, hanyatt fektettek egy nagy fém ágyon, amin jégkockák voltak felhalmozva, és a testemre is jeget mertek. Fekete keretes szemüveget viselő, ezüstösen ősz hajú orvos vezette ki anyámat a helyiségből. Már majdnem kimentek, de én hallottam, hogy az orvos azt mondja, nagyon súlyos az állapotom. A nővérek ott maradtak, fölém hajoltak. Éreztem, hogy nagy felfordulást okoztam, ezért inkább csendben maradtam. Az egyik nővér megszorította a kezeimet, és azt suttogta: – Minden rendben lesz, meg fogsz gyógyulni.

– Tudom – feleltem. – De ha nem gyógyulnék meg, akkor... Mindegy.

A nővér megint megszorította a kezeimet, és zavarában az ajkára harapott.

A helyiség kicsi volt, erős fényekkel, fém tárolószekrényekkel, és csupa fehér volt minden. Egy ideig csak néztem a mennyezet apró lámpasorait. Jégkockák fedték a hasamat, a mellkasomat; egészen az arcomig ért a jég. Szemem sarkából láttam, hogy az arcomtól pár arasznyira egy kis, maszatos kéz jelenik meg, és belemarkol a jégbe. Aztán harsány, ropogó hangokat hallottam, és lenéztem. Brian volt. A jeget ette.

Az orvosok arról beszéltek, szerencsém van, hogy életben maradtam. A combomról vett bőrdarabokkal pótolták hasam és

mellkasom legsúlyosabban égett bőrfelületeit. Azt mondták, ezt bőrártóztatásnak nevezik. Amikor végeztek, testem teljes jobb oldalát bekötötték.

– Nahát, múmia vagyok – mondtam az egyik nővérnek.

A nővér mosolygott, azzal jobb karomat felkötötte az ágy támlájához, hogy ne tudjam mozgatni.

A nővérek és az orvosok folyamatosan kérdezgettek: Hogyan történt, hogy megégtél? A szüleid bántottak most vagy korábban? Miért van rajtad ennyi zúzódás és horzsolás? Azt válaszoltam, hogy a szüleim sosem bántottak engem. A zúzódásokat és horzsolásokat a szabadban, játszás közben szereztem, az égési sebeket pedig úgy, hogy hot dog virslit főztem. Megkérdezték, hogyan tudok hot dogot főzni háromévesen, teljesen egyedül. Azt feleltem, hogy ez igazán könnyű. Csak be kell tenni a virslit forró vízbe, és kavargatni egy kicsit. Nem valami bonyolult recept, amit csak nagyobb gyerekek tudnak pontosan követni. A lábos csurig tele vízzel túl nehéz volt, nem sikerült a tűzhelyre raknom, ezért széket tettem a mosogató mellé, felálltam, megtöltöttem egy poharat vízzel, aztán felkapaszkodtam a tűzhely mellé húzott székre, és beleöntöttem a pohár vizet az edénybe. Ezt addig ismételtem, amíg elég víz nem lett benne. Akkor bekapcsoltam a főzőlapot, és amikor felforrt a víz, beledobtam a virsliket.

– Anya azt mondja, elég érett vagyok a koromhoz képest, és sokszor megengedi, hogy főzzek magamnak – mondtam.

Két nővér egymásra nézett, egyikük feljegyzett valamit a mapájába. Kérdeztem, mi a baj? Azt mondták, semmi.

Az ápolónők néhány naponta kicserélték a kötést rajtam. A használt gézt félretették; vérfoltok voltak rajta, meg valami sárga anyag és égett bőrdarabok. Aztán friss kötést tettek a sebekre, nagy gézdarabokat. Éjszakánként bal kézzel vakargattam a gézzel nem takart érdes, varas bőrfelületet. Néha lekapartam, leszedegettem a varas lemezeket. A nővérek kértek, hogy ne csináljam, de képtelen voltam megállni. Nagyon lassan húztam, hogy minél nagyobb darabokat tudjak leszedni. Amint sikerült elég sok darabot leszakítanom,

azt játszottam, hogy ezek a vardarabkák vékony, csicsergő hangon beszélgetnek egymással.

A kórház ragyogóan tiszta volt. Minden fehér... a falak, az ágy-nemű, a nővérek egyenruhája... és ezüstszínűek... az ágyak, a tálcák, az orvosi műszerek. Mindenki udvarias, halk hangon beszélt. Olyan csendesség volt, hogy a nővérek gumitalpú cipőjének halk surrogását is hallani lehetett a folyosóról. Nem voltam hozzászokva a csendhez és rendhez, de nagyon tetszett.

Az is tetszett, hogy saját szobám volt, mivel a lakókocsiban az öcsémmel és a nővéremmel egy szobában laktam. A kórházi szobámban tévé is volt a falon. Otthon nem volt tévénk, így a beteg-ágyamról sokat néztem. Red Buttons és Lucille Ball voltak a kedvenc színészeim.

A nővérek és orvosok gyakran megkérdezték, hogy érzem magamat, éhes vagyok-e, vagy szükségem van-e valamire. A nővérek naponta háromszor finom ételeket hoztak nekem; desszertnek sokszor volt gyümölcskocktél vagy gyümölcszselé, és rendszeresen cserélték az ágyneműmet, akkor is, amikor még teljesen tisztának látszott. Néha olvastam nekik, és azt mondták, hogy nagyon okos vagyok, és úgy olvasok, mint egy hatéves.

Egy nap az egyik hullámos szőke hajú, kékre festett szemhéjú nővér rágcsált valamit. Megkérdeztem, mi az, mire azt mondta, hogy rágógumi. Sosem hallottam olyanról, hogy rágógumi. Erre elment, és hozott nekem egy egész csomaggal. Kivettem egy rágógumicsíkot, lehámoztam róla a fehér papírt és a fényes szatniolt, és néztem, csak néztem a finom, porszerű anyaggal borított, ablakgittszínű gumit. Számba vettem. Meglepett élénk édesége.

– Ez nagyon jó! – jelentettem ki.

– Csak rágd, de ne nyeld le – mondta a nővér nevetve.

Nagyon széles, szép mosolya volt, és szólt a többi nővérnek, hogy ők is nézzék, ahogy az első rágógumimat csócsálom. Amikor behozta nekem az ebédet, azt mondta, ki kell vennem a számból a rágógumit, de hozzátette, hogy semmi gond, ebéd után kaphatok egy másikat. Ha elfogy a csomag, vesz nekem még egyet. Ez volt a nagyon jó dolog a kórházban. Sosem kellett aggódni olyasmi

miatt, hogy elfogyhat az étel, a jég, vagy akár a rágógumi. Boldogan maradtam volna a kórházban akár örökre, ha kell.

Amikor a családom eljött meglátogatni, vitatkozásuk, nevetésük, kiabálásuk visszhangzott a csendes folyosókon. A nővérek pizszeztek, hogy halkabban legyenek, mire anya, apa, Lori és Brian pár percig tényleg halkabbra fogták, aztán fokozatosan ugyanolyan hangosak lettek, mint korábban voltak. Mindenki megfordult apám után, és csak bámulták. Nem tudom, vajon azért nézték-e meg olyan alaposan, mert olyan jóképű, vagy azért, mert „havernek”, „haverinának” és „amicónak”, „amicának” szólította őket, és ha nevetett, hátravetette a fejét.

Egy napon apa az ágyam fölé hajolt, és azt kérdezte, hogy a nővérek és orvosok jól bánnak-e velem. Azt mondta, ha nem bánnak jól velem, szétrúg néhány segget. Elmondtam apának, milyen kedvesek és barátságosak velem.

– Hát persze, hogy kedvesek és barátságosak – felelte apám. – Jól tudják, hogy Rex Walls lánya vagy.

Amikor anya azt kérdezte, miben nyilvánul meg, hogy az orvosok és nővérek kedvesek velem, elmondtam neki a rágógumit.

– Pfuj! – fejezte ki utálkozását. Aztán elmonda, hogy nagyon ellenzi a rágógumizást, mert az undorító proli szokás, és a nővérek beszélnie kellett volna vele, hogy megengedi-e, mielőtt ilyen bunkóságra biztatott volna. Azt mondta, megmondja annak a nőnek a magáét. – Hiszen én vagyok az anyád, és nyilván van szavam abban, hogyan nevelkedj.

– Hiányzom nektek? – kérdeztem a nővéreimet, Lorit az egyik látogatás alatt.

– Nem igazán – felelte. – Túl sok minden történt.

– Például?

– Semmi, csak a szokásos.

– Lehet, hogy Lorinak nem hiányzol, drága kicsi lánykám, de nekem igen – mondta apa. – Nem kéne ebben a steril valamiben lenned.

Azzal leült az ágyam szélére, és elkezdte mesélni, mi volt, amikor Lorit megcsípte egy mérges skorpió. Már vagy tucatnyi alkalommal mesélte, mégis nagyon tetszett, ahogy elmondta. Anya és apa a sivatagban jártak. Az akkor négyéves Lori megbotlott egy kőben, elesett, és a kő alatt lapuló skorpió megmarta a lábát. Görcsei voltak, megmerevedett a teste, nagyon verejtékezett. De apa nem bízott a kórházakban, ezért egy navaho indián varázslóhoz vitte, aki felvágta a sebet, valami barna kenőcsöt dörzsölt bele, mondott néhány varázsigét, és Lori nemsokára olyan jól volt, mint azelőtt.

– Anyád jobban tette volna, ha ahhoz a varázslóhoz visz téged, amikor megégtél – mondta apa –, nem ezekhez a fellengzős, nagyképzű, orvosegyetemről szalajtott sarlatánokhoz.

Amikor legközelebb bejöttek hozzám a kórházba, Brian fején piszkos fehér kötés volt. Beszáradt vérfoltok ütöttek át az anyagon. Anya azt mondta, hogy leesett a kanapé háttámlájáról, és beverte a fejét a padlóba, de apával úgy döntöttek, hogy nem viszik kórházba.

– Csupa vér volt minden – mondta anya –, de egyszerre elég egy gyerek a kórházban.

– Ráadásul – szólt közbe apa –, Brian feje olyan kemény, hogy szerintem a padlóban több kár esett, mint benne.

Brian ezt nagyon mulatságosnak tartotta, és nevetett, csak nevetett, mint aki sosem akarja abbahagyni. Apa azt mondta, hogy tombolát vett a nevemben valami vásáron, és helikopteres utazást nyertem. Nagyon örültem. Még sosem ültem helikopteren, se repülőn.

– Mikor mehetek repülni? – kérdeztem.

– Ó, mi már kihasználtuk a lehetőséget – közölte anyám. Nagyon jó volt.

Aztán apa veszekedett az orvossal. Azon tört ki a vita, hogy szerintem nem kéne engem gézbe bugyolálni.

– A sebeknek lélegezniük kell – mondta.

Az orvos azt felelte erre, hogy a kötés fontos, mert megakadályozza a sebek elfertőződését. Apa csak bámult a doktorra.

– A pokolba az elfertőződéssel!

Azt kiabálta, hogy miatta leszek egy életre sebhelyes, de ha ez így lenne, Isten látja lelkét, lesz még más is, aki nem fog ép bőrrel kimenni a kórházból.

Apa hátrahúzta az öklét, mintha ütésre készülne, mire az orvos védekezőn felemelte a kezét, és hátrált. Mielőtt bármi történhetett volna, egyenruhás őr jelent meg, és azt mondta anyának, apának, Lorinak és Briannek, hogy távozniuk kell.

Miután elmentek, egy nővér megkérdezte tőlem, hogy jól vagyok-e.

– Persze, hogy jól vagyok – feleltem.

Nem érdekel, ha lesz néhány sebhely rajtam. Az jó, mondta, mert úgy néz ki, van még más is, ami miatt aggódhatok.

Néhány nappal később, amikor már körülbelül hat hete voltam kórházban, apa egyszer csak egyedül jelent meg a szobám ajtajában. Szerinte jobb, ha lelépünk, olyan igazi Rex Walls módra.

– Biztos, hogy ez így rendben van? – kérdeztem.

– Csak bízz apádban. Tudja, mit csinál.

Eloldotta az ágy fejtámlájához kötött jobb kezemet. Magához ölelt, éreztem ismerős illatát: Vitalis hajolaj, whiskey, cigarettafüst. Az otthon illatára emlékeztetett.

Apa végigsietett velem a folyosón. Szorosan ölelt magához. Egy nővér utánunk kiáltott, hogy álljon meg, de apa futásnak eredt. Ki-lökött egy vészkijáratí ajtót, lerohant a lépcsőn, ki az utcára. Autónk, egy ütött-kopott Plymouth kupé, amit Kék Vadlúdnak nevezünk, a sarkon állt. A motor alapjáratban volt. Anya ült elől, Lori, Brian és Juju hátul. Apa becsúsztatott engem anya ölébe, és a volán mögé ült. – Már nem kell aggódnod, kicsim. Most már biztonságban vagy.

3.

NEM SOKKAL AZUTÁN, HOGY anya és apa hazavitt engem, főztem magamnak hot dogot. Éhes voltam, anyám el volt foglalva, éppen nagyon elmerült a festésben, és senki más nem volt, aki enni adhatott volna nekem.

– Ügyes vagy – szolt anyám, amikor meglátta, hogy főzök. – Vissza kell rázódnod a régi kerékvágásba. Az ember nem élhet úgy, hogy olyan alaplodogtól fél, mint a tűz.

Nem féltem. Sőt. Egyenesen megigézett. Apa is úgy gondolta, hogy szembe kell néznem ellenséggel, ezért megmutatta, hogyan kell elhúzni az ujjamat a gyertya lángja fölött. Újra és újra megtettem, minden alkalommal egyre lassabban, és néztem, ahogy az ujjam mintha kettévágná a gyertyalángot. Azt próbálgattam, mennyit bírok ki úgy, hogy ne égessen meg magamat. Mindig figyeltem a nagyobb tüzeket. Ha a szomszédok szemetet égettek, mindig odaszaladtam, és bámultam, ahogy a láng próbál kiszökni a szemetesedényből. Egyre közelebb lopakodtam, már éreztem a hőséget az arcomon. Aztán még közelebb, ahol kibíratatlanná vált a hőség. Akkor hátrahúzódtam, csak annyira, hogy éppen kibíráható legyen.

A szomszédasszony, aki kocsival kórházba vitt, meglepődött, hogy nem menekülök a tüztől, nem futok el.

– Mi a fenének kéne félnie a tüztől? – bődült fel apa büszke vigyorral. – Egyszer már megküzdött a tűzzel, és ő győzött.

Rákaptam, hogy gyufát lopjak apától. A lakókocsi mögött gyújtogattam meg, egyik szálát a másik után. Szerettem a gyufa sercegő hangját, ahogy a doboz érdes fekete csíkján siklott végig, és azt is, ahogy a láng halk pukkanással, szisszenéssel vörösen fellobbant a gyufa fejről. Éreztem a hőséget az ujjaim fölött, aztán megrázva a gyufaszálát, diadalmasan kioltottam a lángot. Papír fecniket meg

rőzsenyalábokat is gyújtottam, és lélegzetviSSzafojtva vártam egészen addig a pillanatig, amíg a tűz elolthatatlanul elszabadulna. Ám ekkor eltapostam a lángokat, és közben olyan szitkokat mondtam, amilyeneket apa szokott, hogy „nyomorult idióta” és „perverz állat!”

Egyszer kedvenc játékkal, egy műanyag Csingiling babával mentem a lakókocsi mögé. Arasznyi volt, sárga haja lófarokba kötve, keze a csípőjén. Magabiztos volt, és kissé pimasz. Ez nagyon tetszett benne. Meggyújtottam egy gyufát, és Csingiling arcához tartottam, hogy megmutassam neki, milyen érzés. A láng ragyogásában még gyönyörűbbnek látszott. Aztán kialudt a gyufaláng. Meggyújtottam még egyet, és azt egészen közel tartottam Csingiling arcához. Hirtelen kitágult a szeme, mintha félne. Rémulten láttam, hogy olvadni kezdett. Elfújtam a gyufát, de már túl késő volt. Csingiling egykor tökéletes orra eltűnt, csintalan mosolyú ajka helyén ronda, elmosódott folt maradt. Próbáltam kisimítani a vonásait, hogy olyan legyen, mint volt, de csak tovább rontottam rajta. Arca szinte rögtön kihűlt, és újra megszilárdult. Bekötöztem. Azt kívántam, bárcsak meggyógyíthatnám Csingilinget bőrátültetéssel, de ahhoz szét kellett volna szabdálnom. Olvadt arccal is a legkedvesebb játékom maradt.

4.

PÁR HÓNAPPAL KÉSŐBB, APA éjszaka jött haza, és mindannyiunkat felvert az ágyból.

– Ideje szedni a sátorfánkat, és elhagyni ezt a szarfészket – rivallt ránk.

Tizenöt percünk volt összeszedni, amit kellett, és beszállni a kocsiba.

– Minden rendben, apa? – kérdeztem. – Valaki a nyomunkban van?

– Ne aggódj! – felelte apa. – Ezt bízd csak rám. Hát nem gondoskodtam én rólatok mindig?

– Dehogynem – feleltem.

– Ez az én kicsi lányom! – szólt apa, azzal átölelt, és ránk mordult, hogy siessünk. Összeszedte a legfontosabb dolgokat – egy nagy öntöttvas serpenyőt és egy tepsit, néhány vékony bádogtányért, amit felesleges katonai készletből szereztünk, pár kést, a pisztolyát, anya íjász felszerelését –, és az egészet bepakolta a Kék Vadlúd csomagtartójába. Azt mondta, nem célszerű sok holmit vinnünk, csak a túléléshez legszükségesebbeket. Anya kirohant a kertbe, és a holdfénynél lyukakat kezdett ásni. A cserépkorsót kereste, amiben a készpénzünket ásta el. Elfelejtette, hova.

Egy óra is eltelt, mire végre a koci tetejére kötöztük anya festményeit, megtömtük a csomagtartót, ami pedig oda nem fért el, azt a hátsó ülés fölötti kalaptartóba gyömöszöltük, vagy az ülések alá, közé, a padlóra tettük. Apa sötétben vezette a Kék Vadludat, nagyon lassan, nehogy a motorzajra felriadjon valaki a lakókocsi-parkban, és meglássák, hogy – mint apa előszeretettel emlegette – egyszerűen meglógunk. Morgolódott, hogy nem érti, mi a fene tartott annyi ideig, miért nem tudtuk secperc alatt összekapni, amire szükségünk van, és behuppantani a seggünket a kocsiba.

– Apa! – szólaltam meg kétségbeesetten. – Ott felejtettem Csingilinget!

– Csingiling egészen jól el fog boldogulni egyedül – felelte apa. – Olyan, mint az én bátor kislányom. Mert bátor vagy, és kalandra kész, ugye?

– Hát... azt hiszem igen – feleltem, és reméltem, hogy akárcik találja meg Csingilinget, az így is szeretni fogja, ahogy van, olvadt arccal. Vigasztalásul dajkálni akartam szürke-fehér foltos macskánkat, Quixote-ot, akinek hiányzott az egyik füle, de rám fűjt, és megkarmolta az arcomat. Felszisszentem.

– Nyughass, Quixote!

– A macskák nem szeretnek utazni – magyarázta anya.

– Aki nem szeret utazni, az nem jöhet velünk kalandozni – jelentette ki apa, azzal a fékre lépett, megállította a kocsit, nyakon ragadta a macskát, és kihajította az ablakon. Quixote rémülten nyávogott, aztán halk puffanással földet ért. Apa gázt adott, elhajtott, én pedig sírva fakadtam.

– Ne legyél ilyen érzélgős! – szólt rám anya. Azt mondta, hogy bármikor kaphatok másik macskát, és Quixote most vadon élő, szabad macska lesz, ami sokkal izgalmasabb, mint házimacskának lenni. Brian attól félt, hogy apa Jujut is kihajítja. Szorosan magához ölelte a kutyát.

Anya azzal kötött le bennünket, hogy énekeltetett. A *Don't Fence Me In* és a *This Land Is Your Land* után apa nagy átéléssel harsogta velünk az *Old Man Rivert* és kedvencét, a *Swing Low, Sweet Chariot* című dalt. Egy idő után el is feledkeztem Quixote macskáról, Csingilingről és a lakókocsiparkban hagyott barátaimról. Apa arról kezdett mesélni, milyen izgalmas dolgokat fogunk csinálni, és hogy az új helyen, ahol lakni fogunk, nemsokára gazdagok leszünk.

– És hol leszünk gazdagok, apa? – kérdeztem.

– Ahol kikötünk – felelte.

Aznap éjjel apa a sivatagban állította le az autót. A csillagos ég alatt aludtunk. Nem voltak párnáink, de apa azt mondta, ez szándékos.

Így akarja elérni, hogy jó testtartásunk legyen. Azt mondta, hogy az indiánok sem használnak párnát, és meg kell nézni, milyen egyenes gerinccel járnak. Nálunk voltak viszont a szúrós katonai takarók, azokat terítettük le, és ahogy ott feküdtünk a földön, felfelé néztünk, a csillagokba. Azt mondtam Lorinak, milyen szerencsések vagyunk, hogy a szabad ég alatt alhatunk, mint az indiánok.

- Mindig így élhetnénk – mondtam.
- Szerintem így is fogunk – felelte.

5.

FOLYTON MEGLÉPTÜNK — ÁLTALÁBAN éjnek évadján. Néha hallottam, ahogy apa és anya beszélget azokról, akik a nyomunkban vannak. Apa rohadékoknak, népnúzóknak, gestapósoknak nevezte őket. Néha titokzatos megjegyzéseket tett a Standard Oil vállalat vezetőire, akik azon mesterkednek, hogy ellopják azt a texasi földet, ami anya családjáé, és FBI ügynökökre, akik el akarják kapni apát valamiért, ami életének egy sötét szakaszára vonatkozik, amiről soha nem mesélt nekünk, mert nem akarta, hogy mi is veszélyben legyünk.

Apa olyan biztos volt abban, hogy szövetségi nyomozók vannak a nyomunkban, hogy filter nélküli cigarettáját azon a végén kezdte szívni, ahol a márkanév volt a papírra nyomtatva. Arra gondolt, így elégeti a feliratot, és ha azok, akik a nyomunkban vannak, belenéznek a hamutartójába, csak azonosíthatatlan csikkeket találnak, nem Pall Mall cigit, amiből tudhatnák, hogy rátaláltak. Anya azonban azt mondta nekünk, hogy az FBI nem is keresi apát; csak azért szereti azt mondani, hogy az FBI üldözi, mert az jobban hangzik, mintha ki kéne mondania, hogy adósságbehajtók vannak a nyomában.

Úgy költöztünk, mint a nomádok. Éltünk poros bányászvárosokban Nevada, Arizona és Kalifornia államban. Ezeken a településeken többnyire nem volt más, csak néhány nyomorúságos viskó, egy benzinkút, egy szatócsbolt és egy-két kocsmá. Furcsa neveik voltak: Needles, Bouse, Pie, Goffs, Why... Mínek, Pia, Pite, Paraszt, Mámmé... Nem mindegyik településre emlékszem, csak arra, hogy szintén furcsa nevű helyek közelében voltak: Superstition Mountains, a kiszáradt Soda Lake, az Old Woman Mountain – Babona-hegység, Szóda-tó, Öregasszony-hegy. Minél kietlenebb és eldugottabb volt a hely, anyának és apának annál jobban tetszett.

Apa villanyszerelőként vagy mérnökként helyezkedett el gipsz- vagy rézbányákban. Anya előszeretettel emlegette, hogy apa bárki- nek lyukat beszél a hasába, olyan lelkesen mesél munkákról, amiket sosem végzett, és diplomákról, amije sosem volt. Szinte bármilyen munkát tudott szerezni, csak nem szeretett sokáig egy munkahe- lyen maradni. Néha szerencsejátékkal, vagy nagyon furcsa mun- kákkal szerzett pénzt. Ha elunta magát, vagy kirúgták, vagy túl sok kifizetetlen számla állt stószban, vagy az áramszolgáltató embere rájött, hogy a lakókocsinkba közvetlenül a villanyvezetékéből kö- tötte be az áramot, vagy nagyon a nyomunkban volt az FBI –, éj- nek évadján összepakoltunk, és elindultunk. Addig mentünk, amíg anya és apa talált egy másik kisvárost, ami megtetszett nekik. Ott körbejártunk, „Kiadó” táblát kerestünk a házak előtti gyepen.

Időnként visszamentünk lakni Smith nagyihoz, anya anyjához, aki Phoenixben lakott, egy nagy fehér házban. Smith nagyi nyugat- texasi lány volt, aki szeretett táncolni, káromkodni, és imádta a lo- vakat. Arról volt nevezetes, hogy képes volt a legvadabb musztán- got is betörni, és segített nagyapának a farmot működtetni. A farm Arizona államban volt, a Fish Creek Canyon közelében, Bull-head City-től nyugatra, nem messze a Grand Canyontól. Nagyszerű asz- szonynak tartottam Smith nagyt. De pár hét után ő és apa mindig jól összekaptak, és a vita üvöltözésbe torkollott. Előfordult, hogy azzal kezdődött a csetepaté, hogy anya megemlítette, milyen kevés a pénzünk. Erre nagyi tett egy csípős megjegyzést arra, hogy apa lusta és élheterlen. Erre apa mondott valamit az önző, vén csorosz- lyákról, akiknek annyi pénzük van, hogy nem is tudják, mit csinál- janak vele. Aztán már vicsorogva néztek farkasszemet egymással, és kitört a káromkodási verseny.

– Te tetves szesz kazán! – üvöltött nagyi.

– Átkozott pléh pofájú banya! – üvöltötte vissza apa.

– Te ócska, semmirekellő, utolsó tróger, lejmoló, bűdös rohadt kurafi!

– Szánalmas, koszvadt kurva!

Apánk leleményesebben kezelte a szókincsét, Smith nagyi azonban képes volt őt túloldítani, ráadásul nála volt a hazai pálya előnye. Aztán mindig eljött az a pillanat, amikor apának elege lett,

és azt mondta nekünk, kölyköknek, hogy szálljunk be a kocsiba. Nagyi azt kiáltozta anyának, ne engedje, hogy az a hitvány seggfej elvigye az unokáit. Anya erre vállat vont, hogy semmit nem tehet, ez a hitvány seggfej történetesen a férje. Azzal nekivágtunk a sivatagnak, kerestünk egy másik kiadó házat egy másik kis bányászvárosban.

Némelyek már évek óta azokban a városokban laktak. Mások hozzánk hasonlóan gyökértelenek, csak átutazóban. Voltak közöttük szerencsejátékosok, szabadult elítéltek, háborús veteránok és nők is, akiket anya laza erkölcsűnek vagy könnyűvérűnek nevezett. Voltak öreg aranyásók, kincskeresők és szerencsevadászok; arcuk ráncos és barna a naptól, mint az aszott alma. A kölykök soványak és izmosak, kezük-lábuk kérges. Összebarátkoztunk velük, de azért nem nagyon, mert tudtuk, hogy előbb-utóbb továbbállunk.

Volt, ahol beírtak minket az iskolába, de nem mindenhol. Apa és anya tanítottak minket többnyire. Ötéves korunkra anya úgy megtanított bennünket olvasni, hogy már nem csak a képes könyveket bújtuk. Apa matematikát tanított nekünk, és olyasmit is, ami tényleg nagyon fontos és hasznos, például hogyan kell morézni, meg hogy sose együnk jegesmedvemájat, mert abban annyi A-vitamin van, hogy belehalhatunk. Megmutatta, hogyan kell pisztollyal célozni és lőni, hogyan kell felajzani anya íját, és kilőni a nyílveaszót; hogyan kell a pengéjénél fogva úgy elhajítani a kést, hogy az pontosan a célpont közepébe koppanjon. Négyéves koromra elég jól bántam apa pisztolyával. Jókora fekete hatlövetű revolver volt. Hatból öt sörösüveget eltaláltam vele harminc lépésről. Két kézzel tartottam a pisztolyt, belenéztem az irányzékba, lassan, egyenletesen húztam a ravaszt egészen addig, amíg a fegyver hangozott csattanással el nem sült, és a sörösüveg szét nem robbant. Jó móka volt. Apa azt mondta, jól jöhet, hogy pontosan tudok lőni, ha a szövetségiak esetleg körülvennének bennünket.

Anya a sivatagban nőtt fel. Szerette a száraz, ropogós hőséget, azt, ahogy az ég napnyugtakor tűztengernek látszott; a hatalmas ürességet és a nyílt terep könyörtelenségét. A sivatag valamikor hatalmas óceán alja volt. Az emberek többsége nehezen boldogult

a sivatagban, a túlélésért küzdöttek, de anya nagyon jól érezte magát ott. Tudta, hogyan lehet szinte a semmiből is megélni. Megmutatta nekünk az ehető növényeket és a mérgezőket is. Képes volt vizet találni, amikor senki más nem talált, és tudta, milyen kevésre van szüksége az embernek. Megtanított minket, hogyan lehet alig egy csészényi vízzel elég rendesen megmosakodni. Azt mondta, az ember ihat tisztítatlan vizet, még a pocsolyából is, ha állatok isznak belőle. Azt mondta, a klórozott városi víz a nyámnyiláknak való. A vadonbeli víz segít az ember szervezetének antitesteket építeni a kórokozók ellen. Szerinte a fogkefe is a nyámnyiláknak való. Lefekvés előtt egy kis sütőport szórtunk egyik tenyerünkbe, elkevertünk benne egy kis hidrogén-peroxidot, aztán egyik ujjunkat a pezsgő pasztába mártva végigsikáltuk a fogainkat.

Én is nagyon szerettem a sivatagot. Nappal, amikor a nap az égen járt, olyan forró volt a homok, hogy megégette volna a cipős kölykök lábát, ha mezítláb léptek volna rá. Mi viszont folyton mezítláb jártunk, ezért a talpunkon olyan vastag volt a bőr, mint a marháé. Skorpiót fogtunk, meg kígyókat és varangyokat. Aranyat kerestünk, és ha nem találtunk, akkor mást, például drágaköveket gyűjtöttünk: türkizt, gránitot. Napnyugtakor hűvös szellő jött, és olyan sűrű felhőben leptek el minket a szúnyogok, hogy elfeketedt tőlük az ég. Éjjel olyan hideg volt, hogy általában be kellett takaroznunk.

Vad homokviharok dúltak. Néha minden figyelmeztetés nélkül csaptak le, máskor előre lehetett tudni, hogy jön a vihar, mert porforgatagok pörögtek, táncoltak szerte a sivatagban. Amikor a szél már a homokot kezdte hordani, csak fél karnyújtásnyira lehetett látni magunk elé. Ha nem találtunk házat, autót vagy kunyhót, ahol meghúzhattuk volna magunkat a homokviharban, akkor le kellett guggolnunk, nagyon szorosan becsukni a szemünket, szánkat, befogni a fülünket, az ölünkbe hajtani a fejünket és úgy maradni a vihar végéig, mert különben a testüregeink megteltek homokkal. Előfordult, hogy a szél csipkeharasztot, ördögszekeret, vagy más, száraz állapotban labdaként görgő növényt fújt hozzánk, de ezek könnyűek, lepattannak az ember testéről, és egyáltalán nem okoznak fájdalmat. (A nagyon erős homokviharok ledöntenek

a lábunkról, és úgy görgünk, bukfacezünk, mintha mi is ördög-szekerek lennénk.)

Amikor megjöttek az esők, elsötétült az ég, nehéz lett a levegő. Üveggolyó méretű esőcseppek zuhogtak az égből. Voltak szülők, akik aggódtak, hogy a gyereküket villámcsapás érheti, de anya és apa sosem féltett minket ettől, és hagyták, hogy a sűrűn ömlő, meleg esőben játsszunk. Pancsoltunk, énekeltünk, táncoltunk. Hatalmas villámok cikáztak, csaptak le a földre az alacsonyan hömpölygő felhőkből, és menydörgés reszkettette a földet. Tátott szájjal bámultuk a leglátványosabb villámokat, mintha tűzijátékot néznénk. Nagy viharok után apa mindig elvitt minket a kiszáradt medrekhez, és néztük, ahogy a víz hatalmas robajjal érkezik. Másnap az óriáskaktuszok és a fügekaktuszok degeszre dagadtak; annyi vizet szívtak magukba, amennyit csak bírtak, mert tudták, hogy hosszú-hosszú idő telik el a legközelebbi esőig.

Valahogy mi is olyanok voltunk, mint a kaktusz. Rendszertelenül ettünk, és amikor ételhez jutottunk, jól bezabáltunk. Egyszer, amikor Nevada államban éltünk, kisiklott a közelben egy vonat – az egész szerelvény sárgadinnyét szállított. Még sosem ettem sárgadinnyét, de apa több ládányit hazahozott. Ettük frissen, párolva, sőt, sütvé is. Egyszer Kaliforniában a szőlőszüretelő munkások sztrájkba léptek. A szőlősgazdák megengedték, hogy az emberek szőlőt szedjenek maguknak. Öt centet kellett fizetni egy fontnyiért. Közel száz mérföldet autóztunk a szőlészetekig; akkora fűtők lógtak a tőkéken, mint a fejünk, és annyira érettek voltak már, hogy szinte kirepedtek. Az egész kocsit telepakoltuk fehér szőlővel – a csomagtartót és a kesztyűtartót is, apa még az ölünkbe is rakott. Olyan magasra halmozta, hogy alig láttunk ki tőlük. Utána hetekig fehér szőlőt ettünk reggelire, ebédre, vacsorára.

Apa elmagyarázta, hogy ez az állandó költözködés, a hol itt, hol ott élet csak ideiglenes. Van terve: arany után fog kutatni.

Mindenki azt monda, hogy apa zseni. Bármit meg tud javítani, bármit meg tud építeni. Egyszer, amikor az egyik szomszéd tévéje elromlott, apa egyszerűen lecsavározta a hátlapját, és egy darab

csőtésztával beszigetelt néhány összekuszálódott drótot. A szomszéd oda meg vissza volt a csodálkozástól. Elterjesztette a városban, hogy apa más tészta, mint a többi, szóval, hogy van sütnivalója. Nagyon értett a matematikához, a fizikához, az elektromossághoz. Számításokról, logaritmikus algebráról szóló könyveket olvasott, és imádta a matematika költészetét és szimmetriáját. Mert szerinte a matematikának költészete és szimmetriája van. Mesélt nekünk az egyes számok varázslatos tulajdonságairól és arról, hogy a számok miképpen nyitják meg a világegyetem titkait. De leginkább az energia iránt érdeklődött: lenyűgözte a hőenergia, az atomenergia, a napenergia, az elektromos energia és a szélenergia is. Azt mondta, a világban annyi kiaknázatlan energia van, hogy nevetséges, ami most folyik, hogy annyi fosszilis üzemanyagot égetünk.

Apa folyton feltalált dolgokat. Egyik legfontosabb találmánya egy bonyolult szerkezet volt, amit Aranylelőnek nevezett. Azt mondta, az segít nekünk aranyat találni. Az Aranylelőnek volt egy körülbelül négy láb magas és hat láb széles, nagy, lapos felülete, ami ferdén emelkedett a földtől. A négyzetes felületen fa lécek voltak, köztük vízszintes hézagok. A súly alapján meg lehet állapítani vele, hogy egy kőzetdarabban van-e arany. Az értéktelen anyagot elhajítja, az aranyrögöket halomba gyűjti, így amikor valamire szükségünk van a boltból, csak kimegyünk, és szerzünk magunknak aranyat. Legalábbis úgy gondolta, így lesz, ha egyszer be tudja fejezni, amit elkezdett.

Apa megengedte, hogy Brian és én segítsünk neki az Aranylelő építésében. Kimentünk a ház mögé, és a szögeket adogattam neki. Néha megengedte, hogy én üssem az elsőt a szögbe, aztán nagy, erős kalapácsütésekkel beverte. Fűrészpor és frissen fűrészelt fa illata terjengett a levegőben. Kalapácsütések és füttyörészés hallatszott, mert mindig füttyörészett munka közben.

Én tökéletesnek láttam apámat, annak ellenére, hogy nem volt tökéletes, hiszen anya is azt mondta róla, hogy van egy kis gondja az itallal. A nem olyan nagy gondot anya úgy hívta, hogy a „sör sor”, mert a sör volt soron. Ezzel még elvultunk. Ebben a fázisban apa gyorsan vezetett, nagyon hangosan énekelt, és a haja a homlokába hullt. Az élet ilyenkor kicsit riasztó volt, de

még egészen sok vidámság volt benne. Nagyobb gond volt, amikor már üvegből ivott. Ezt anya „kerítésszaggalatató fázisnak” nevezte, és ilyenkor eléggé kétségbe volt esve, mert miután apa egy ideig az üveget emelgette, dühödt tekintetű idegenné változott; bútorokat dobált, és azzal fenyegetett, hogy megveri anyát vagy bárkit, aki az útjába kerül. Amikor kitombolta, kikáromkodta, kiüvöltözte magát, és már nem dobálódzott meg csapkodott, akkor összeesett. De csak akkor ivott tömény szeszt, ha rendesen volt pénzünk, ami nem gyakran fordult elő, így az életünk többnyire jó volt akkoriban.

Apa minden este mesét mondott Lorinak, Briannek és nekem. Mindig róla szóltak a mesék. Az ágyunkban kucorogtunk vagy a sivatag homokján, takaró alatt; sötét volt, csak cigarettájának parazsa fénylett. Amikor hosszú slukkot szívott, a cigi eléggé felfénylett ahhoz, hogy láttuk az arcát.

– Mesélj nekünk olyant, apa, amiben te vagy a hős! – kértük.

– Ugyan! Biztos nem akartok megint rólam hallani – szokta mondani tiltakozásul.

– De...! De igen! – unszoltuk.

– Hát, jó – engedett. Egy ideig hallgatott, aztán valami hirtelen felbukkanó emléken nevetni kezdett.

– Nagyon sok ostobaságot követett el az apátok, de ezt figyeljétek, ez mindent visz!

Aztán elmondta, hogy amikor a légierőnél szolgált, és a gépe motorhibás lett, hogyan hajtott végre kényszerleszállást egy tehénelőn, ezzel megmentve a legénysége és a saját életét is. Vagy arról, hogyan hajtott el egy falka vadkutyt, akik egy sánta musztángot kószolgattak. Meg arról, hogy a Hoover-gátnál megjavított egy elromlott zsilipkaput, és ezzel megmentette több ezer ember életét, akik megfulladtak volna, ha a gát átszakad. És volt olyan is, hogy engedély nélkül eltávozott a légierő bázisáról: sörért ment, és a kocsmában elkapott egy őrültet, aki azzal fenyegetőzött, hogy felrobbantja a helyet. S mindebből az a tanulság, hogy néha nagyon is hasznos, ha az ember áthágja a szabályokat.

Apa rendkívül jó mesélő volt. Nagyon értett a hatás fokozásához. Lassan kezdte mesélni a történetet, sok szünetet tartott.

– Folytasd! Folytasd! És mi történt azután? – kérleltük, akkor is, ha már korábban mesélte. Anya kuncogott, vagy mosolyogva nagyokat pislogott, amikor apa ilyesmiket mesélt, ő pedig ilyenkor komor pillantással nézett anyára. Ha valaki beleszólt a mesélésbe, nagyon dühös lett, és valósággal esdekelni kellett neki, hogy folytassa. Meg kellett ígérnünk, hogy meg sem fogunk mukkanni.

Apa ezekben a történetekben mindig mindenki másnál keményebben harcolt, gyorsabban repült, és okosabban kockáztatott. Közben nőket és gyerekeket mentett meg, sőt olyan férfiakat is, akik nem voltak elég erősek vagy okosak. Megtanított hősies-ségének fortélyaira: megmutatta, hogyan kell felülkerekedni egy vad kutyán, és eltörni a nyakát, hogyan kell megütni egy embert a torkán úgy, hogy egyetlen erős csapással akár meg is ölhessük. De biztosított minket, hogy nem kell félnünk, amíg őt látjuk; amíg a közelünkben van, addig nem kell megvédenünk magunkat, mert Isten a tanúja, aki egyetlen ujjal is hozzá mer érni Rex Walls gyerekeihez, annak olyan seggberúgás lesz a része, hogy a farpofájára nyomódik apa cipőméretének száma.

Amikor nem arról mesélt, hogy milyen csodálatos tetteket hajtott végre, akkor beavatott minket csodálatos terveibe. Például, hogy üvegvárat épít. Matematikai zsenialitása és mérnöki tudása egyetlen különleges elképzelésben kristályosodott ki: egy nagyszerű, hatalmas ház volt ez, amelyet a sivatagban épít majd fel. A mi házunk lesz a mi Üvegvárunk. Üveg mennyezete lesz és vastag üveg falai, sőt, üveg a lépcsőháza is. Az Üvegvár tetején nap-elemek lesznek; ezek a Nap energiáját elektromossággá alakítják, amivel fűtjük, hűtjük az épületet. A háztartási készülékek is az így megtermelt árammal üzemelnek majd. Saját víztisztító rendszere is lesz. Megtervezte az épületet, elvégezte a mérnöki, statikai munkákat, a matematikai számításokat. Mindenhová magával vitte az Üvegvár tervrajzait; néha elővette, és megengedte, hogy saját szobáink tervein dolgozzunk.

Csak annyi kell hozzá, hogy aranyat találjunk, mondta apa, és már nagyon közel járunk az aranylelőhelyhez. Amint befejezi az Aranylelőt, és gazdagok leszünk, rögtön elkezdni építeni az Üvegvárunkat.

6.

AMILYEN KÖNNYŰ VOLT RÁVENNI arra, hogy magáról meséljen, olyan nehéz, majdnem lehetetlen, hogy a szüleiről és szülőhelyéről mondjon bármit is. Tudtuk, hogy egy Welch nevű városból származik, ami Virginia állam nyugati részén van, és hogy ebben a városban rengeteg szenet bányásznak, és hogy az apja a vasútnál volt hivatalnok, ahol minden nap áldott nap egy kis állomásépületben ült, papírokra írkált üzeneteket, amiket pálcára tűzve felmutatott az elhaladó masinistáknak. Apát nem vonzotta ez az élet, ezért tizenhét éves korában elhagyta Welch városát, és berukkolt a légierőhöz, hogy pilóta legyen.

Egyik kedvenc története, amit már vagy százszor elmesélt nekünk, az volt, hogyan találkozott anyával, és hogyan szerettek egymásba. Ő a légierőnél volt, anya pedig a katonák kulturális programjaiért felelős USO szolgálatában állt, de amikor megismerkedtek, anya éppen szabadságon volt, a szüleit látogatta meg a Fish Creek Canyon közelében levő farmjukon.

Apa és néhány katonatársa a kanyon egyik szikláján állva éppen a bátorságukat próbálták összeszedni, hogy leugorjanak a negyven lábnyira elterülő tóba, amikor anya és egy barátnője kocsival megállt a közelükben. Anya fehér fürdőruhát viselt, ami nagyon jól kiemelte az alakját és az arizonai naptól barna bőrét. Világosbarna haja nyaranta kiszőkült a naptól. Soha nem viselt sminket, csak mélyvörös rúzszt. Apa mindig azt mondogatta, hogy úgy nézett ki, mint egy filmszínésznő. Persze rengeteg szép nővel találkozott addig is, de egyiküktől sem gyengült el úgy a térde, ahogy anyától. Mert anya más volt. Apa rögtön meglátta, hogy igaz lelke van. Abban a pillanatban beleszeretett.

Anya odament a légierőnél szolgáló fiúkhöz, és megmondta nekik, hogy arról a szikláról leugrani nem nagy ügy, ő kislány kora

óta gyakorolja. A férfiak nem hittek neki, ezért odament a szikla pereméhez, és tökéletes fejessel belevetette magát a vízbe.

Apa utána ugrott. Azt mondta, a világ semmi kincséért sem hagyná, hogy egy ilyen szép lány elszökjön tőle.

– Te milyen ugrással ugrottál, apa? – kérdeztem, valahányszor elmondta ezt a történetet.

Erre a kérdésre mindig azt válaszolta, hogy:

– Ejtőernyős ugrással... ejtőernyő nélkül.

Apa rögtön anya után úszott, és ott a vízben azt mondta neki, hogy elveszi feleségül, mire ő azt mondta apának, hogy addig már huszonhárom férfi kérte meg a kezét, de mindegyiket kikosarazta, aztán visszakérdezett:

– Miből gondolja, hogy elfogadom a lánykérését?

– Nem kértem meg a kezét – jegyezte meg apa. – Azt mondtam, hogy elveszem feleségül.

Hat hónappal később összeházasodtak. Mindig is úgy gondoltam, hogy ez a legromantikusabb történet, amit valaha is hallottam, de anyának nem tetszett. Szerinte ez egyáltalán nem romantikus.

– Kénytelen voltam igent mondani – mondta anya. – Apátoknak nem lehetett nemet mondani.

Ráadásul, magyarázta, mindenképpen el akart kerülni az anyjától, aki a legkisebb ügyekben sem adott döntési szabadságot neki. Semmiben nem határozhatott önállóan.

– Fogalmam sem volt, hogy apátok még rosszabb lesz.

Miután megnősült, apa otthagyt a légierőt, mert sok pénzt akart keresni a családnak, és az a hadseregben nem lehetséges. Anya néhány hónap múlva várandós lett. Amikor Lori megszületett, nem volt hangja, és kopasz volt, mint egy tojás. Ez az állapot életének első három évében fenn is maradt. Aztán elég zagyva beszéde lett, és mindenki azt hitte, hogy meg van hibbanva, szóval hogy valami agyilag nincs rendben vele; csak anya értette tökéletesen, és azt mondta, hogy kitűnő szókincse van.

Egy évvel Lori születése után anyának és apának született egy másik lánya, Mary Charlene, akinek szénfekete haja és csokoládébarna szeme volt, mint apának. Ám Mary Charlene kilenc hónapos

korában, egy éjjel meghalt. Anya mindig azt mondta, hogy bölcső-halál volt. Két évvel később születtem én.

– Te Mary Charlene helyett lettél – mondta anya. Azt is mondta, hogy ugyanolyan vörös hajú lányt rendelt, mint Lori, hogy Lori ne érezze furcsának magát. – Olyan sovány, kicsi baba voltál! – szokta mesélni anya. – A nővérek még sosem láttak hozzád hasonló nyúlánk, csontsovány babát.

Egyéves voltam, amikor Brian érkezett. Anya azt mondja, kék baba volt. Amikor megszületett, nem tudott lélegezni, és fuldokolva, elkékülve jött a világra. Valahányszor anya elmesélte ezt a történetet, mereven tartotta a karját, összeszorította a száját, és kimeresztette a szemét, hogy megmutassa, hogy nézett ki Brian. Azt mesélte, hogy amikor így meglátta Briant, arra gondolt, úgy néz ki, hogy ő sem sokáig marad ezen a világon. De Brian megmaradt. Élete első évében sokszor volt hasonló görcsroham, de aztán egyszerűen kinőtte. Kemény kis legény lett belőle; sosem sírt, sosem nyafogott, akkor sem, amikor véletlenül lelöktem a felső ágyról, és betört az orra.

Anya mindig azt mondogatta, hogy az emberek túl sokat aggodnak a gyerekeik miatt, és hogy a szenvedés még jót is tesz a gyerekeknek. Immunizálja a testet-lelket, és ezért nem igazán törődött velünk, ha sírtunk. Azt mondta, ha az ember körülugrálja a gyereket, ha sír, azzal csak felbátorítja a gyereket. Az egy negatív magatartás pozitív megerősítése.

Anya soha nem bánkódott Mary Charlene halála miatt, legalábbis én soha nem láttam rajta.

– Isten tudja, mit csinál. Tökéletes gyerekeket adott nekem, de egy olyant is, aki nem volt annyira tökéletes, ezért azt mondta Isten: pardon, ezt akkor visszaveszem.

Apa azonban sosem beszélt Mary Charlene-ről. Ha szóba került a neve, mintha kővé változott volna az arca, és azonnal elindult kifelé. Ő találta meg Mary Charlene holttestét a bölcsőben, és anya alig akarta elhinni, mennyire megrázta ez a halál.

– Amikor megtalálta a bölcsőben, úgy állt ott, mintha sokkot kapott volna, vagy mi; magához ölelte a merev, élettelen kis testet,

és úgy bődült el, mint egy megsebzett állat. Sose hallottam ahhoz hasonló borzalmas hangot – mesélte nekünk anya.

Anya azt mondta, hogy Mary Charlene halála után apa nagyon megváltozott. Már nem olyan ember volt, amilyennek megismerte. Akkortól kezdve hangulatingadozásai voltak, néha napokra elkomorodott, esténként későig kimaradozott, részegen járt haza, és zsinórban vesztette el a munkáit. Nem sokkal Brian születése után egyszer fogytán volt a pénzünk, ezért apa zálogba csapta anya nagy gyémánt jegygyűrűjét, amit anya mamája fizetett ki, és ez anyát nagyon felzaklatta. Valahányszor veszekedtek ezután, mindig felemlgette azt a gyémántgyűrűt, mire apa azzal szokott visszavágni, hogy hagyja már abba az átkozott nyavalygást. És azt is mondta, hogy még szebb gyűrűt fog venni neki, mint ami a zálogban maradt. Ezért kellett aranyat találnunk. Hogy anya új jegygyűrűt kaphasson. És hogy megépíthessük az Üvegvárat.

– Neked tetszik, hogy folyton költözünk? – kérdezte egyszer tőlem Lori.

– Persze, hogy tetszik! – feleltem. – Neked nem?

– Nekem is – mondta.

Késő délután volt. Kocsink a nevadai sivatagban egy kocsmá előtt parkolt. Bar None Bar. Ez volt a neve: Nem Rekedsz Kinn kocsmá. Négyéves voltam, Lori hét. Éppen Las Vegasba tartottunk. Apa azt mondta, hogy könnyebb felhalmozni azt a tőkét, ami az Aranyelő finanszírozásához kell, ha egy ideig a kaszinókban forogódik. Órák óta úton voltunk már, amikor a Kék Vadlúd kimúlt, új kocsink lett, egy kombi, amit apa Zöld Házikónak nevezett el –, és bejelentette, hogy bemegy egy gyors kortyra. Anya kirúzsózta a száját, és csatlakozott hozzá, bár ő teánál erősebb italt sosem fogyasztott. Órákig benn maradtak. A nap magasan járt az égen, szellő sem fújt. Nem mozdult más, csak néhány egerészölyv az út szélén; valami felismerhetetlen dögöt csipkedtek. Brian számárfüles képregényt olvasott.

– Hány helyen laktunk már? – kérdeztem Lorit.

– Az attól függ, mit értesz azon, hogy „lakni valahol”? – kérdezett vissza. – Ha csak egyetlen éjszakát töltesz el egy városban, mondhatod azt, hogy „laktál ott”? És ha két éjszakát? És ha egy egész hetet?

Elgondolkodtam.

– Mondjuk ottlakásnak azt, ha minden holminkat kicsomagoltuk.

Tizenegyig számoltuk, aztán elvesztettük a fonalat. Voltak városok, amiknek a nevére nem emlékeztünk, vagy a város nevére igen, de arra nem, hogy milyen volt a ház, amelyben laktunk. Leginkább a kocsijaink belsejére emlékeztem.

– Szerinted mi lett volna, ha nem vándoroltunk volna folyton? – kérdeztem.

– Akkor elkaptak volna minket – felelte Lori.

Amikor anya és apa végre kijött a Bar None Bar ajtaján, hoztak nekünk egy-egy hosszú csík szárított marhahúst és csokit. Én a húst ettem meg először, és mire kicsomagoltam a Mounds csokit, az egész barna, ragacsos masszává olvadt, ezért úgy döntöttem, hogy csak este eszem meg, amikor a sivatagi hidegtől újra megkeményedik.

Akkorra már áthaladtunk a Bar None Bar utáni kisvároson. Apa egyik kezében égő cigaretta volt, azzal tartotta a kormányt is; a másikban egy üveg barna sör. Lori az első ülésen ült apa és anya között. Brian mellettem, a hátsó ülésen éppen azon mesterkedett, hogy elcserélje a 3 Musketeers csokija felét az én Mounds csokim felére. Abban a pillanatban éles kanyart vettünk a vasúti síneken, aztán kivágódott a kocsi ajtaja, és kirepültem.

Hosszan gurultam a töltésen, és amikor végre megálltam, annyira ledöbbsentem, hogy sírni sem tudtam. Az eséstől alig kaptam levegőt; kőpor és kavics ment szemembe, számba. Felemeltem a fejemet, és még láttam, hogy a Zöld Házikó egyre kisebb és kisebb, aztán eltűnik egy kanyar mögött.

Vér folyt a homlokomon, és vérzett az orrom is. Könyököm, térdem lehorzsolódott, csupa homok volt. Még a kezemben volt a Mounds csoki, de zuhanás, gurulás közben teljesen összelapult; kitüremkedett a fehér kókuszöltelék, és az is csupa kosz lett.

Amint sikerült egy kicsit összeszednem magamat, felmásztram a vasúti töltésen, leültem az útpadkára, és vártam, hogy anya és apa visszajöjjön értem. Egész testem sajgott. A napkorong aprónak látszott, fehéren izzott az égen. Szél támadt, felkavarta az út menti port. Úgy éreztem, már nagyon régóta ülök ott. Vártam, csak vártam, aztán arra jutottam, lehetséges, hogy anya és apa nem jön vissza értem. Talán észre sem veszik, hogy eltűntem. Lehet, hogy úgy találják, nem éri meg visszaautózni értem; hogy mint Quixote, a macska, én is csak nyűg vagyok nekik, és jól ellesznek nélkülem.

Mögöttem csendes volt a kis város, nem volt autó az úton. Sírva fakadtam, de ettől csak sokkal rosszabbul éreztem magamat. Felálltam, elindultam a házak felé, de aztán arra gondoltam, hogy ha apa és anya mégis visszajönne értem, nem találhnának meg, ezért visszafordultam, és elindultam a vasúti sínek mentén, majd újra leültem.

Éppen az alvadt vért kapargattam a lábamról, amikor felnéztem, és megláttam, hogy a Zöld Házikó jön visszafelé a kanyarnál. Valósággal száguldott felém. Egyre nagyobb és nagyobb lett, aztán csikorogva megállt előttem. Apa kiszállt a kocsiból, letérdelt előttem, és meg akart ölelni.

Elhúzódtam tőle.

– Azt hittem, itt akartok hagyni.

– Ugyan, ugyan! Sosem hagynálak el! – mondta. – Az öcséd próbált szólni, hogy kiestél, de olyan átkozottul bőgött, hogy egy szót sem értettünk abból, amit mondott.

Apa elkezdte kiszedegetni a kavicsokat a bőrömből, de némelyik nagyon mélyen beágyazódott, ezért a kesztyűtartóból elővette egy tűhegyes csipeszt. Miután az összes kődarabot kiszedte a homlokomból és az arcomból, elővette a zsebkendőjét, és az orrvérzésemét akarta elállítani. Úgy csöpögött az orrom, mint a bőrözetlen csap.

– A fenébe, kincsem! Jól beverted a takonypikszisedet!

Nagyon nevettem. A „takonypikszis” a lehető legviccesebb név volt, amit az orr elnevezéseként hallottam. Miután apa letisztogattott, és visszaültem az autóba, megismételtem ezt a szót Briannek, Lorinak és anyának, mire mind ugyanúgy nevettek, mint én. Takonypikszis. Hát, ez nagyon vicces!

7.

KÖRÜLBELÜL EGY HÓNAPIG ÉLTÜNK Las Vegasban, egy motelszobában. Sötétvörös falak voltak abban a szobában, és két keskeny ágy. A három gyerek az egyikben aludt, anya és apa a másikban. Napközben a kaszinókat jártuk. Apa azt mondta, halálbiztos módszere van arra, hogy bankot robbantson. Brian és én a csillogó-villogó játékgépek között bújócskáztunk, és a pénzkidó nyílásokban ottfelajtott pénzt kerestük, miközben apa a kártyaasztalnál huszonegyezett pénznyerés céljából. Néztam a hosszú combú revüörlöket, ahogy átsasszéztak a kaszinótermen; fejükön, farukon tolldísz lenggett, testükön flitter fénylett; szemük csillogott. Utánozni próbáltam a járásukat, mire Brian azt mondta, hogy olyan vagyok, mint egy strucc.

A nap végén apa megkeresett minket. A zsebe tele volt pénzzel. Vett nekünk cowboykalapot meg rojtos mellényt, és csirkesültet ettünk olyan éttermekben, ahol jéghideg volt a légkondicionálótól, és minden asztalnál miniatűr wurlitzer zenélt. Egyik éjjel, amikor apa különösen sokat nyert, azt mondta, ideje úgy élnünk, mint a nagymenők, mert nagymenők lettünk. Elvitt minket egy étterembe, aminek lengőajtaja volt, mintha mulató lenne. Odabent a falakon igazi aranyásó-szerszámok lógtak. Egy férfi, akinek karján harisnyakötő lógott, éppen zongorázott, egy nő pedig, aki könyéken felül érő kesztyűt viselt, nagyon igyekezett, hogy meggyújtsa apa cigarettáját.

Apa azt mondta, különleges desszertet kapunk: lángoló fagylaltot. A pincér kis kocsin tolta az asztalunkhoz a fagylalttortát, a hosszú kesztyűs nő pedig vékony viaszgyertya lángjával meggyújtotta. Mindenki abbahagyta az evést, és minket néztek. A lányok vékony pászmákban, lassan, áttetszőn lobogva törtek felfelé, mintha szalagok lettek volna. Mindenki tapsolt. Apa felugrott, és a pincér kezét felemelte, mintha bajnokká avatná.

Néhány nappal később apa és anya elindultak a kártyaasztalhoz huszonegyesezni, de nagyon hamar visszajöttek megkeresni minket. Azt mondta, az egyik osztó rájött, hogy neki szisztémája van, és ezt el is híresztelte róla. Azt is mondta, ideje lelépnünk.

Nagyon messzire kell jutnunk Las Vegastól, mondta apa, mert a kaszinótulajdonos maffia a nyomába eredt. Anya azt mondta, hogy legalább egyszer az életben a Csendes-óceán partján kell laknunk, ezért egészen San Franciscóig mentünk.

Anya nem akarta, hogy a Fisherman's Wharf közelében lévő turistalehúzó szállodák valamelyikében szálljunk meg. Azt mondta, ezek a helyek egyáltalán nem eredetiek, és el vannak szigetelve a város igazi életétől. Így hát találtunk egy sokkal érdekesebb hotelt, a város egy kevésbé jó hírű negyedében. Matrózok és nagyon sminkelt nők is laktak arrafelé. Apa népszállónak nevezte a szállásunkat, de anya szerint csak bizonyos vendégkört fogadnak.

Miközben anya és apa elment, hogy befektetői pénzt szerezzen az Aranylelő előállítására, mi, gyerekek a hotelben játszottunk. Egy napon találtunk egy félig teli gyufásdobozt. Nagyon izgatott lettem, mert sokkal jobban szerettem a dobozos gyufát, mint azt a gyenge változatot, amit lapon árultak. Magamhoz vettem a gyufát, és felvittem a fürdőszobába. Letéptem egy kis vécépapírt, meggyújtottam, és amikor lángolni kezdett, bedobtam a vécébe. Kínóztam a tüzet; életet adtam neki, aztán kioltottam. Aztán eszembe jutott valami sokkal jobb. Egy kupac vécépapírt dobtam a vécébe, meggyújtottam, és amikor a fellobbanó láng némán kiemelkedett a kagylóból, akkor lehúztam.

Néhány nappal ezután egyik éjszaka hirtelen felébredtem. Forró, fullasztó volt a levegő. Füstszagot éreztem, és megláttam, hogy a nyitott ablak lángokban áll. Először nem tudtam, hogy kint van a tűz vagy bent, aztán megláttam, hogy az ágytól alig néhány lépésnyire az egyik függöny lángol.

Anya és apa nem voltak a szobában, Lori és Brian aludt. Sikítani akartam, hogy felriasszam őket, de nem jött ki hang a torkomon.

Fel akartam rázni őket, de képtelen voltam mozdulni. A tűz egyre nagyobb lángokkal égett, egyre erősebb, dühösebb lett.

Ekkor kivágódott az ajtó. Valaki a nevünket kiáltotta. Apa volt. Lori és Brian rögtön felébredt, és a füsttől köhögve odaszaladt hozzá. Én még mindig nem tudtam mozdulni. Csak néztem a tüzet, és vártam, mikor kezd lángolni a takaróm. Apa körém tekerte a takarót, felkapott, és rohant lefelé a lépcsőn. Egyik kezével Lorit és Briant terelgette, a másikkal engem tartott.

Apa az utca másik oldalára, egy kocsmába vitt minket, gyerekeket, aztán visszament a hotelhoz, beállt tüzet oltani. Vörös körmű, kékesfekete hajú pincérnő lépett hozzánk, azt kérdezte, Coca-Colát kérünk-e, vagy sört, mert a fenébe is, akár sört is hoz, hiszen nagyon nehéz lehetett nekünk azon az éjszakán. Brian és Lori kólát kért. Én megkérdeztem, kaphatnék-e Shirley Temple koktélt, mert apa mindig azt szokott nekem venni, ha kocsmába visz. A pincérnő valamiért felnevetett.

A kocsmában közönsége azon viccelődött, hogy a nők mezetelenül rohantak ki az égő szállodából. Rajtam csak alsónemű volt, így jól magam köré szorítottam a takarót. Miután megittam a Shirley Temple koktélt, vissza akartam menni, hogy nézzem a tüzet, de a pincérnő nem engedett el a bárpulttól, ezért felálltam egy székre, és onnan bámultam kifelé az ablakon. Megérkeztek a tűzoltók. Fények villóztak; fekete tűzálló ruhát viselő emberek vászontömlőket húztak, a tömlők végére rögzített fecskendőkből hatalmas vízszugár spriccelt.

Arra gondoltam, vajon nem azért tört-e ki a tűz, hogy engem elvigyen. Arra gondoltam, vajon az összes tűz kapcsolatban áll-e egymással, ahogy, mint apa mondja, minden ember kapcsolatban áll a többivel, és hogy az a tűz, ami akkor égetett meg, amikor virslit főztem magamnak, valahogy kapcsolatban áll-e azzal a tűzzel, amit a végében húztam le, és ami a hotelt elemésztette. Nem volt válasz ezekre a kérdésekre, de azt tudtam, hogy olyan világban élek, ami bármelyik pillanatban fellángolhat. Olyan tudás ez, ami az embert állandó éberségben tartja.

Miután a szállodánk leégett, néhány napig a tengerparton éltünk. Ha lehajtottuk a Zöld Házikó hátsó ülését, mindenkinek elég helye volt, bár néha valakinek a lába az arcomba lógott. Egyik éjszaka egy rendőr kopogott az ablakon, és azt mondta, menjünk el, mert a parton aludni törvénytelen. Nagyon kedves volt, és „jóembereknek” nevezett minket, sőt, le is rajzolta nekünk, hová menjünk a kocsival, hogy senki se zavarjon minket.

De miután a rendőr elment, apa átkozott gestapósnak nevezte, és azt mondta, az ilyenek azt élvezik, ha a magunkfajtat szekírozhatják. Apának elege volt a civilizációból. Anyával elhatározták, hogy vissza kell mennünk a sivatagba, és el kell kezdenünk aranyat keresni úgy is, hogy nincs meg a kezdő tőkénk.

– Ezek a városok megölik az embert – mondta.